

55

Besluit van 24 januari 1983 tot vaststelling van een nieuw Legesbesluit (Legesbesluit 1983)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Ministers van Buitenlandse Zaken van 20 december 1982, Directie Algemene Zaken, DAZ-345781 en van Financiën van 20 december 1982, Directoraat-Generaal van de Rijksbegroting, Inspectie der Rijksfinanciën, nr. 482-8133;

Gelet op artikel 2 van de wet van 9 mei 1890 tot nadere regeling van de heffing en bestemming van de kanselarijleges (Stb. 80), zoals deze laatstelijk is gewijzigd bij de wet van 23 juni 1923, Stb. 291;

Overwegende dat het wenselijk is, wijziging aan te brengen met betrekking tot de legesheffing voor paspoorten en andere reisdocumenten, alsook de kanselarijleges voor de afgifte van visa te verhogen;

De Raad van State gehoord (advies van 7 januari 1983, nr. 2719/06/8301);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Buitenlandse Zaken van 13 januari 1983, Directie Algemene Zaken, DAZ-7417, uitgebracht mede namens Onze Minister van Financiën;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder:

a. het verlengen van een paspoort, of een ander reisdocument: het verlengen van de geldigheidsduur van een paspoort c.q. reisdocument, alsook het geldig maken van een paspoort of een ander reisdocument, waarvan de geldigheidsduur reeds is verstreken, voor een later tijdvak.

b. Onze Minister:

Onze Minister van Buitenlandse Zaken.

Artikel 2

1. Voor het afgeven van een paspoort met een geldigheidsduur van ten hoogste vijf jaar, ten behoeve van een Nederlander al dan niet vergezeld van één of meer kinderen beneden de leeftijd van zestien jaar, wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f 40,-.

2. Voor het afgeven van een paspoort met een geldigheidsduur van ten hoogste vijf jaar, ten behoeve van een Nederlander beneden de leeftijd van zestien jaar, wordt het bedrag aan kanselarijleges met 50% verlaagd.

Artikel 3

Voor het afgeven van een paspoort, een groter aantal bladen bevattende dan een paspoort bedoeld in het vorig artikel, met een geldigheidsduur van ten hoogste vijf jaar, ten behoeve van een Nederlander, wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f60,-.

Artikel 4

1. Voor het verlengen van een paspoort als bedoeld in het eerste lid van artikel 2 en in artikel 3, wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f40,-.

2. Voor het verlengen van een paspoort als bedoeld in het tweede lid van artikel 2, wordt het bedrag aan kanselarijleges met 50% verlaagd.

Artikel 5

1. Voor het afgeven of verlengen van een diplomatiek paspoort of een dienstpaspoort, met een geldigheidsduur van ten hoogste drie jaar, wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f40,-.

2. Dit recht is niet verschuldigd voor het afgeven of verlengen van paspoorten ten behoeve van het personeel van de Buitenlandse Dienst dat in het buitenland is tewerkgesteld, hun echtgeno(o)t(e) en bij hen inwonende minderjarige kinderen.

3. Indien een paspoort als bedoeld in het eerste lid van dit artikel, is afgegeven of verlengd met een geldigheidsduur korter dan drie jaar, worden geen kanselarijleges geheven voor de verlenging daarvan tot ten hoogste drie jaar, te rekenen van de datum waarop laatstelijk kanselarijleges werden betaald.

Artikel 6

1. Voor het afgeven van een identiteitskaart (toeristenkaart) B met een geldigheidsduur van ten hoogste twee jaar ten behoeve van een Nederlander, wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f11,50.

2. Voor het afgeven van een identiteitskaart (toeristenkaart) BJ met een geldigheidsduur van ten hoogste twee jaar ten behoeve van een minderjarige Nederlander, wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f3,-.

3. Voor het afgeven van een identiteitskaart (toeristenkaart) C ten behoeve van een Nederlander doch uitsluitend geldig voor de Beneluxlanden, wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f3,-.

Artikel 7

Voor het afgeven van een identiteitskaart (toeristenkaart) Am, met een geldigheidsduur van ten hoogste één maand, door de brigade-commandant van de Koninklijke Marechaussee ten behoeve van een Nederlander, wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f40,-.

Artikel 8

1. Voor het afgeven of verlengen van een paspoort of een ander reisdocument met een geldigheidsduur van ten hoogste drie jaar, ten behoeve van een vreemdeling al dan niet vergezeld van één of meer kinderen beneden de leeftijd van zestien jaar, wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f40,-.

Voor zover het betreft een reisdocument ten behoeve van een vluchteling, is de geldigheidsduur ten hoogste vijf jaar.

2. Indien een paspoort bedoeld in het vorig lid wordt afgegeven of verlengd ten behoeve van een vreemdeling beneden de leeftijd van zestien jaar, wordt het bedrag aan kanselarijleges met 50% verlaagd.

Artikel 9

1. Voor het afgeven of verlengen door Onze Minister van een paspoort ten behoeve van:
 - een persoon die niet in een Nederlands persoonsregister is opgenomen;
 - een persoon, werkzaam in de Internationale Rijn- of luchtvaart, en bij Onze Minister als zodanig geregistreerd,worden de bedragen van de kanselarijleges, genoemd in artikelen 2, 3, 4 en 8 verdubbeld, met dien verstande dat de afgifte of verlenging plaatsvindt met een geldigheidsduur van ten hoogste:
 - a. vijf jaar, indien het een Nederlander betreft;
 - b. één jaar, indien het een vreemdeling betreft.
2. Voor het afgeven of verlengen door Onze Minister van een additioneel (tweede) paspoort met een geldigheidsduur van ten hoogste twee jaar ten behoeve van een Nederlander, die aantoonbaar om dringende redenen van beroepsuitoefening niet te kunnen volstaan met het bezit van één paspoort, worden de bedragen van de kanselarijleges, genoemd in de artikelen 2, 3 en 4 verdubbeld.

Artikel 10

1. Voor het afgeven van een laissez-passer ten behoeve van een Nederlander, wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f 40,-;
2. Voor het afgeven van een laissez-passer ten behoeve van een vreemdeling wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f 60,-.

Artikel 11

1. Indien aan de aanvrager van een reisdocument reeds eerder een reisdocument werd verstrekt, welk document bij de aanvraag - anders dan door overmacht - niet compleet kan worden overgelegd, wordt boven het ingevolge de artikelen 2, 3, 5, 6, 8, 9 of 10 verschuldigde bedrag aan kanselarijleges geheven een bedrag van f 70,-.
2. Indien het bepaalde in het eerste lid binnen een periode van 2 jaar wederom van toepassing is op de aanvrager van een reisdocument, wordt het aldus aan kanselarijleges verschuldigde bedrag verdubbeld.

Artikel 12

Voor het afgeven van een collectief paspoort wordt aan kanselarijleges geheven een bedrag van f 100,- met dien verstande dat dit bedrag, indien de afgifte plaatsvindt door Onze Minister, wordt verhoogd met f 10,- voor elke persoon die op het collectieve paspoort staat vermeld.

Artikel 13

- Voor de afgifte, verlenging of wijziging van een visum worden aan kanselarijleges geheven, indien het betreft:
- a. de afgifte van een reisvisum voor één of meerdere reizen, met een geldigheidsduur van ten hoogste een maand: f 50,-;
 - b. de afgifte van een reisvisum voor één of meerdere reizen, met een geldigheidsduur van ten hoogste drie maanden: f 50,-;
 - c. de verlenging of wijziging van een reisvisum, voor zover de duur van het visum daardoor een maand niet te boven gaat: f 22,50;
 - d. de verlenging of wijziging van een reisvisum tot een duur van ten hoogste drie maanden: f 30,-;
 - e. de afgifte van een collectief visum: per persoon 1/10 van het voor een individueel visum vastgesteld recht, met een minimum van f 50,-;
 - f. de afgifte van een visum voor terugkeer met een geldigheidsduur van ten hoogste één jaar: f 50,-.
- Geen leges worden geheven voor het verlenen van een doorreisvisum.

Artikel 14

Het in artikel 13 genoemde recht wordt niet geheven voor het viseren van diplomatieke paspoorten noch in andere gevallen waarin door of namens Onze Minister wordt bepaald dat om redenen van internationale hoffelijkheid of reciprociteit van de heffing moet worden afgezien.

Artikel 15

Wij behouden Ons de bevoegdheid voor het in artikel 13 genoemde recht te verhogen of te verlagen voor onderdanen van mogendheden, die van Nederlanders een hoger onderscheidenlijk lager recht heffen dan in dit besluit is vastgesteld.

Artikel 16

Indien de belanghebbende onvermogen is kan, na verkregen algemene of bijzondere machtiging van Onze Minister, afgifte of verlenging van een reisdocument met een geldigheidsduur van één jaar kosteloos plaatsvinden.

Artikel 17

1. Afgifte en verlenging van een reisdocument geschiedt nadat dit – als bewijs van betaling der verschuldigde kanselarijleges – is voorzien van een of meer zegels, welke door een stempelafdruk ongeldig zijn gemaakt.

2. Onze Minister is bevoegd te bepalen dat in door hem nader aan te geven gevallen de kwijting van de kanselarijleges op andere wijzen plaatsvindt, dan in het eerste lid omschreven.

3. Onze Minister stelt het model van de in het eerste lid bedoelde zegels vast.

Artikel 18

De in artikel 17 bedoelde zegels verstrekt Onze Minister, bij wijze van voorschot, aan de autoriteiten die met de afgifte van paspoorten en identiteitskaarten (toeristenkaarten) en met de verlenging van paspoorten zijn belast.

Onze Minister is bevoegd ter zake nadere regelingen te stellen.

Artikel 19

De verantwoording van de geheven leges vindt maandelijks plaats aan Onze Minister, op de wijze door Onze Minister voor te schrijven.

Artikel 20

Het toezicht op de juiste wijze van heffing en verantwoording van de kanselarijleges wordt uitgeoefend door de ambtenaren, door Onze Minister aan te wijzen.

Artikel 21

Dit besluit kan worden aangehaald onder de titel «Legesbesluit 1983».

Artikel 22

Dit besluit treedt in werking op een door Onze Minister te bepalen datum.

Met ingang van dezelfde datum vervalt het Koninklijk Besluit van 2 augustus 1960, Stb. 336.

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State.

Onze Minister van Buitenlandse Zaken is belast met de uitvoering van dit besluit, dat in het Staatsblad zal worden geplaatst en waarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 24 januari 1983

Beatrix

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

De Minister van Financiën,
O. Ruding

Uitgegeven de *achtentwintigste* januari 1983

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes

NOTA VAN TOELICHTING

Bij Koninklijk besluit van 2 augustus 1960, Stb. 336, werd het Legesbesluit van 8 juni 1954, Stb. 243, vervangen door een nieuw Legesbesluit 1960. Sedertdien is dit Legesbesluit 1960 reeds acht maal gewijzigd, namelijk bij de Koninklijke besluiten van:

- 16 maart 1964, Stb. 131;
- 6 december 1966, Stb. 513;
- 18 november 1971, Stb. 663;
- 23 maart 1974, Stb. 127;
- 10 maart 1976, Stb. 161;
- 27 oktober 1976, Stb. 629;
- 30 november 1979, Stb. 688 en
- 9 december 1980, Stb. 654.

Nu wederom wijzigingen dienen te worden aangebracht, gaat de voorkeur uit naar een herziening van deze regeling tot vaststelling van de kanselarijleges ofschoon de regeling als zodanig niet wordt aangetast.

De voornaamste wijzigingen ten opzichte van de bestaande regeling betreffen de verhogingen van de tarieven van de kanselarijleges voor de afgifte en het verlengen van reisdocumenten en van visa alsmede het vaststellen van afzonderlijke kanselarijleges voor de afgifte of het verlengen van de geldigheidsduur van een paspoort ten behoeve van personen beneden de leeftijd van 16 jaar. Daarnaast zijn enige tekstwijzigingen noodzakelijk gebleken ter oplossing van in de praktijk naar voren gekomen problemen.

A. De tariefswijzigingen

1. Reisdocumenten en visa in het algemeen.

De uitkomst van de beraadslagingen ter zake van de «Voorjaarsnota 1982» en de daarmee samenhangende taakstellende ombuigingen, heeft tot gevolg dat de bedragen geheven als kanselarijleges voor reisdocumenten met 15% moeten worden verhoogd. Met het oog hierop zijn de tarieven vermeld in de artikelen 2, lid 1, 3, 4, lid 1, 5, 6, 7, 8, eerste lid, 10, 11 en 12 (overeenkomende met de artikelen 2, 3, 4, 5, 6, 6a, 7, 8, 10, 11 en 12 van het Legesbesluit 1960) met 15% verhoogd en daarna afgerond.

Opgemerkt moge worden dat bij het bezien van de hoogte van de voorgestelde tarieven niet alleen gelet moet worden op de hoogte van de direct aanwijsbare kosten verbonden aan de afgifte of verlenging van reisdocumenten en visa. De opbrengsten voortvloeiend uit dit Legesbesluit en uit de Wet op de Kanselarijrechten (Wet van 1 november 1948, Stb. I 481) dienen vooral ook ter – gedeeltelijke – dekking van de kosten van het ambtelijk apparaat ressorterende onder het Departement van Buitenlandse Zaken, voor zover het bemoeienis heeft met de afgifte of verlenging van reisdocumenten en visa, alsmede met het verlenen van hulp en bijstand aan Nederlandse natuurlijke en rechtspersonen, wanneer deze in het buitenland in moeilijkheden zijn geraakt of aldaar moeilijkheden ondervinden.

2. Reisdocumenten voor jongeren.

Ten aanzien van reisdocumenten bestond de mogelijkheid om kinderen tot de – internationaal gebruikelijke – leeftijd van 16 jaar te doen bijschrijven in een reisdocument van een ouder. Om te bevorderen dat jongeren zoveel mogelijk over een eigen reisdocument zouden gaan beschikken, werden per 1 januari 1980 verlaagde kanselarijleges ingevoerd voor de afgifte van een identiteitskaart (toeristenkaart) ten behoeve van een minderjarige.

In het nieuwe Besluit worden deze mogelijkheden gehandhaafd. Daarnaast wordt de mogelijkheid geopend om aan minderjarigen beneden de leeftijd van 16 jaar een paspoort te verstrekken tegen een verlaagd tarief van 50%. Ingevolge het Legesbesluit 1960 was het volle bedrag verschuldigd.

Voorshands is deze mogelijkheid beperkt tot de kanselarijleges voor de afgifte of het verlengen van een paspoort als bedoeld in artikel 2, lid 2, artikel 4, lid 2 en artikel 8, lid 2. Afhankelijk van de resultaten zal worden gezien of hieraan verdere uitbreiding kan worden gegeven.

3. Visa.

Bij de overeenkomst van 11 april 1960, Trb. 1960, 40 en 102, inzake de verlegging van de personencontrole naar de buitengrenzen van het Beneluxgebied heeft Nederland zich verbonden een gemeenschappelijk beleid te voeren met de andere Beneluxpartners met betrekking tot onder meer het visumbeleid. Als gevolg hiervan wordt de hoogte van de geheven visumrechten in gezamenlijk overleg vastgesteld.

Visumplichtigen dienen een visum aan te vragen bij één der Vertegenwoordigingen van de Beneluxlanden in het buitenland. De bedragen die voor de verstrekking van visa door de Nederlandse Vertegenwoordigingen moeten worden geheven, worden beheerst door de bepalingen van de Wet op de Kanselarijrechten van 1 november 1948, Stb. I 481. Bij uitzondering worden ook aan de Nederlandse grens visa aan vreemdelingen afgegeven door de ambtenaren belast met de grensbewaking of worden binnen Nederland door daartoe bevoegde ambtenaren visa gewijzigd of verlengd. De bedragen te heffen voor deze handelingen waren vermeld in artikel 13 van het Legesbesluit 1960 en zijn in 1974 voor het laatst vastgesteld.

De Vergadering van de Bijzondere Commissie voor het personenverkeer van de Benelux Economische Unie heeft op 5 en 6 november 1981 besloten de tarieven voor de verschillende Beneluxvisa te verhogen.

De redenen die er toe hebben geleid de visumrechten te verhogen zijn de volgende:

– De geldende, uit 1974 daterende, tarieven staan in geen verhouding tot de kosten die voor de behandeling van een visumaanvraag worden gemaakt. Hierbij moet met name worden gedacht aan de bijkomende kosten voor het natrekken van de gegevens die bij de aanvragen worden verstrekt.

– De huidige bedragen van de visumrechten zijn in het algemeen aanmerkelijk lager dan de bedragen die Nederlanders voor het verkrijgen van buitenlandse visa moeten betalen.

B. *Artikelsgewijze toelichting*

Artikel 1

Dit artikel komt overeen met artikel 1 van het Legesbesluit 1960.

Artikel 2

Lid 2 is toegevoegd in verband met het nieuwe tarief voor de afgifte van paspoorten aan Nederlanders jonger dan 16 jaar.

Artikel 3

Hierin is nader aangegeven op welk bijzonder model paspoort deze bepaling van toepassing is.

Artikel 4

De tekstwijziging en de toevoeging van lid 2 houden verband met de invoering van het nieuwe tarief voor een jongerenpaspoort.

Artikel 5

In lid 1 is het consulaire paspoort niet meer vermeld, aangezien dit type paspoort sedert geruime tijd niet meer wordt gebruikt. In voorkomend geval wordt in de plaats daarvan een dienstpaspoot verstrekt.

De geldigheidsduur is van twee op drie jaar gebracht teneinde aansluiting te krijgen met de gemiddelde duur van een plaatsing op een vertegenwoordiging in het buitenland.

Artikel 6

Dit artikel is een samenvoeging van de oude bepalingen in de artikelen 6 en 6a.

Artikel 7

In de redactie is duidelijker tot uiting gebracht dat een identiteitskaart (toeristenkaart) Am slechts aan een Nederlander kan worden verstrekt.

Artikel 8

Zie de toelichting bij artikel 2, lid 2.

Artikel 9

Redactie en inhoud van dit artikel zijn gewijzigd teneinde beter te kunnen voldoen aan de eisen van de praktijk.

De afgifte of verlenging van de geldigheidsduur van een reisdocument ten behoeve van in Nederland aanwezige belanghebbenden geschiedt normaliter door de gemeente of de provincie waarin men woonachtig is. Deze heffen voor hun bemoeienissen provinciale/gemeentelijke leges. Dit artikel heeft betrekking op belanghebbenden die zich of niet tot een gemeente/provincie kunnen wenden omdat men aldaar niet staat ingeschreven of uit hoofde van hun werk gebaat zijn met een bijzondere regeling. Voor deze gevallen geldt dat het Ministerie extra maatregelen heeft moeten treffen en extra kosten heeft om aan de wensen te kunnen voldoen. Aangezien het voorts niet juist zou zijn hen het voordeel van het niet verschuldigd zijn van provinciale/gemeentelijke leges te laten, is de verdubbeling van de leges niet onredelijk. Hiermede wordt tevens bevorderd dat de in het buitenland woonachtige Nederlander zich bij de Nederlandse vertegenwoordiging aanmeldt en zijn reisdocument bij die vertegenwoordiging aanvraagt. Het onderscheid tussen Nederlanders die op het grondgebied van een der lidstaten van de Europese Gemeenschap dan wel daarbuiten woonachtig zijn, is komen te vervallen.

Artikel 10

Het gestelde in artikel 10 van het Legesbesluit 1960 was aanvankelijk bedoeld voor Nederlanders, die ter zake van een reisdocument een noodvoorziening behoefden.

Het is gebleken dat er soms redenen aanwezig zijn om over te gaan tot afgifte van een laissez-passer aan een vreemdeling.

De met de afgifte van een laissez-passer aan een vreemdeling gemoeide administratieve en andere handelingen – en derhalve kosten – zijn aanzienlijk meer dan de handelingen ten behoeve van een aanvraagprocedure van een Nederlander, en wel omdat het Ministerie moet vaststellen:

1. of sprake is van een noodgeval in humanitaire zin;
2. welke status en verblijfstitel de aanvrager in Nederland heeft (zal bijvoorbeeld aan betrokkene een terugkeervisum voor Nederland worden verleend);
3. of betrokkene niet een beroep kan doen op consulaire bijstand van de eigen nationale autoriteiten, en zo neen, waarom niet.

Het is derhalve niet onredelijk in die gevallen een hoger bedrag aan leges te heffen.

Artikel 11

In lid 1 is de algemene benaming «reisdocument» opgenomen teneinde aan te geven dat de bepaling van toepassing is op alle soorten reisdocumenten.

Van artikel 11 van het Legesbesluit 1960 is het tweede lid komen te vervallen. In dit lid werd, bij wijze van verbijzondering van de in artikel 16 neergelegde mogelijkheid om in bijzondere gevallen van de bepalingen af te wijken, een uitzonderingsclausule gegeven op het bepaalde in het eerste lid. In de praktijk heeft echter de bewoording van die uitzonderingsclausule geleid tot een ongewenste mate van verscheidenheid in interpretaties, die door de onderscheiden tot afgifte/verlenging van reisdocumenten bevoegde autoriteiten aan de bepaling werden gegeven.

In verband daarmee is dit tweede lid vervallen en is in het eerste lid – overeenkomstig hetgeen met de uitzonderingsclausule oorspronkelijk werd beoogd – het meer algemeen bekende criterium «overmacht» opgenomen.

Het bepaalde in het tweede lid is opgenomen teneinde buitensporige slordigheid ten aanzien van het bezit van reisdocumenten te bestrijden.

Artikel 12

Dit artikel komt – behoudens de tariefsverhoging – overeen met artikel 12 van het Legesbesluit 1960.

Artikel 13

Zoals in de toelichting onder A, punt 3, Visa, werd vermeld is in Benelux-verband besloten de kanselarijleges voor visa te verhogen.

Overeengekomen werd de tarieven voor de navolgende visa als volgt vast te stellen:

- het transitvisum (doorreisvisum) blijft gratis;
- het reisvisum met een geldigheidsduur van maximaal een maand f 22,50 (was f 7,50);
- het reisvisum met een geldigheidsduur van maximaal drie maanden f 30,- (was f 15,-);
- het reisvisum met een geldigheidsduur van maximaal twaalf maanden f 60,- (was f 30,-);
- alle visa afgegeven aan de grens f 50,-.

Het is de bedoeling de tariefswijzigingen voor de afgifte van visa op de posten in het buitenland en in Nederland gelijktijdig te doen ingaan.

Het besluit de transitvisa gratis te blijven verstrekken is een gevolg van de omstandigheid dat aan Belgische en Luxemburgse zijde bezwaren bestaan tegen het doen innen van gelden door hun ambtenaren belast met de grensbewaking.

In de praktijk is het echter noodzakelijk gebleken dat grensbewakingsambtenaren de mogelijkheid hebben transitvisa te verstrekken. Terwille van de gelijkvormigheid is in verband daarmee van het heffen van leges voor transitvisa afgezien.

Op grond van hiervoren genoemde overwegingen worden door de Belgische en Luxemburgse grensbewakingsambtenaren géén reisvisa verstrekt. Aangezien Nederland er echter geen bezwaren tegen heeft de grensbewakingsfunctionarissen te belasten met het innen van gelden, is het aan de Nederlandse grens voor visumplichtige vreemdelingen, die verzuimd hebben zich tijdig bij één der vertegenwoordigingen van de Benelux-landen van een geldig reisvisum te voorzien, wel mogelijk alsnog een reisvisum te bekomen en toelating te verkrijgen. Aangezien een aanvraag van een visum aan de grens – wegens het spoedeisend karakter – allerlei extra-kosten met zich brengt en voorts het nalaten zich tijdig van een geldig reisvisum te voorzien niet moet worden aangemoedigd, werd

een aanzienlijk verhoogd – en voorshands uniform – tarief van f 50,- vastgesteld. Het uitzonderlijk karakter van deze voor buitengewone omstandigheden getroffen voorziening komt daardoor beter tot uitdrukking.

Dit betekent dat het tarief voor een visum met een geldigheidsduur van een maand (artikel 13 onder a), met een geldigheidsduur van ten hoogste drie maanden (artikel 13 onder b), alsmede voor een collectief visum (artikel 13 onder e), worden verhoogd van respectievelijk f 7,50, f 15,-, en f 15,- tot f 50,-.

Hierbij moge nog worden aangetekend dat een visum in beginsel slechts wordt afgegeven voor een tijdsduur die noodzakelijk is voor het beoogde doel. In verband daarmee is – evenals zulks bestaat bij de reisvisa af te geven door de Nederlandse Vertegenwoordigingen in het buitenland – onderscheid gemaakt in reisvisa met een geldigheidsduur van ten hoogste één maand (zie onder a) onderscheidenlijk ten hoogste drie maanden (zie onder b). Voorshands is het tarief op een gelijk bedrag vastgesteld; het lijkt niet uitgesloten dat in de toekomst wel een verschil in tarief wordt aangebracht.

De verlenging van reisvisa geschiedt door de plaatselijke vreemdelingenpolitie, dan wel het hoofd van de plaatselijke politie.

Gezien het feit dat het hier in de meeste gevallen verlenging, of wijziging, van in het buitenland verkregen visa zal betreffen, wordt het niet onredelijk geacht voor deze extra handelingen dezelfde tarieven als op de Nederlandse vertegenwoordigingen in het buitenland worden geheven, in rekening te brengen. Op grond daarvan werd besloten de kosten voor verlenging van visa als volgt vast te stellen:

De verlenging van een reisvisum met maximaal een maand (artikel 13 onder c) f 22,50;

De verlenging van een reisvisum met maximaal drie maanden (artikel 13 onder d) f 30,-.

Ten aanzien van de visa voor terugkeer – dat het recht op toelating bevestigt en waaraan diverse werkzaamheden verbonden zijn – moge worden opgemerkt dat er geen redenen aanwezig zijn om deze handelingen nog langer vrij te stellen van kanselarijleges.

Artikel 14

In vele landen wordt op aanzienlijk ruimere schaal gebruik gemaakt van dienstpaspoorten dan in Nederland gebruikelijk is. Op grond van de oude regeling in artikel 14 van het Legesbesluit 1960, dienden gratis visa te worden verstrekt ook in die gevallen waarbij een Nederlander voor dezelfde doeleinden geen dienstpaspoort – en derhalve geen gratis visum – zou kunnen verkrijgen. Ten einde deze discrepantie op te heffen is het woord dienstpaspoorten geschrapt en is het beginsel van reciprociteit in de bepaling opgenomen.

Artikel 15

Dit artikel komt overeen met artikel 15 van het oude Besluit, doch is aan de behoeften van de praktijk aangepast.

Artikel 16

Ten opzichte van artikel 16 van het oude Besluit is dit artikel niet wezenlijk veranderd, doch slechts opnieuw geformuleerd.

Artikelen 17 tot en met 20

Deze artikelen komen overeen met de artikelen 17 tot en met 20 van het oude Besluit.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek